

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΣΦΑΛΙΣΗ ΩΡΑ ΜΗΔΕΝ !!!!!

Από την πρώτη ημέρα διακυβέρνησης της Ν.Δ. , καθημερινά με συνεχείς δηλώσεις ,επανέρχεται στην επικαιρότητα το θέμα της Κοινωνικής ασφάλισης και η ανάγκη αλλαγών που «χρειάζεται». Οι δηλώσεις αυτές ακολουθούν κύρια τις προτροπές και τις πιέσεις που ασκούνται από διεθνείς οικονομικούς οργανισμούς (ΟΟΣΑ-Ε.Ε.-ΔΝΤ), αλλά και πιέσεις του ΣΕΒ και Τραπεζιτών. Οι πιέσεις αυτές, βρήκαν ανταπόκριση στην κυβέρνηση, που πρόσφατα εξήγγειλε το «άνοιγμα» του ασφαλιστικού επισήμως. Οι στόχοι τους είναι καθαροί, δεν τους ικανοποιεί το μέχρι σήμερα θεσμικό πλαίσιο αλλά θέλουν την ριζική ανατροπή του συστήματος Κοινωνικής Ασφάλισης προς όφελος του μεγάλου κεφαλαίου, μετατρέποντας την Κοινωνική Ασφάλιση σε υπόθεση πλέον του κάθε εργαζόμενου και μόνο. Με αυτή τη λογική θα ανοίξει ο «διάλογος» για την Κοινωνική Ασφάλιση και οι αναδιρθρώσεις που θα επακολουθήσουν.

Οι βασικές κατευθύνσεις της επιχειρούμενης αναδιάρθρωσης στο σύστημα της Κοινωνικής Ασφάλισης, στηρίζονται στην δημιουργία τριών ειδών ή πυλώνων, όπως ονομάζονται, οι οποίοι θα καλύπτουν την ασφάλιση των εργαζόμενων.

Ο πρώτος πυλώνας είναι η καθιέρωση ελάχιστης «Εθνικής σύνταξης» , τύπου ΟΓΑ.

Ο δεύτερος πυλώνας αποτελείται από τη δημόσια σύνταξη, προϊόν της ουσιαστικής κατάργησης της επικουρικής και συγχώνευσης της με την κύρια. Η διανομή της θα βασίζεται στην πλήρη κεφαλοποίηση των εισφορών και τις αντίστοιχες αποδόσεις από την κεφαλαιοκρατική και χρηματιστηριακή εκμετάλλευσή τους.

Ο τρίτος πυλώνας αναφέρεται στην ιδιωτική ασφάλιση, που θα αποκτήσει

κυρίαρχο ρόλο και θα πριμοδοτείται συνεχώς με διάφορα μέτρα και ιδιαίτερα από την καχεξία των 2 προηγούμενων πυλώνων.

Η δημιουργία με ιδιωτικοοικονομικά κριτήρια επικουρικών ταμείων, όπου αυτό είναι δυνατόν, δεν θα διαφέρει από την γνωστή ιδιωτική ασφάλιση.

Το αποτέλεσμα αυτής της διάρθρωσης θα είναι η μετατροπή της Κοινωνικής Ασφάλισης, από κοινωνικό δικαίωμα, που παρέχεται από το Δημόσιο, σε ατομική υπόθεση του κάθε εργαζόμενου. Η αναπαραγωγή της εργατικής δύναμης του καθένα, σε ότι έχει να κάνει με την απώλεια της ικανότητας για εργασία, θα αποτελεί φροντίδα του ίδιου και σε πολύ μεγάλο βαθμό θα γίνεται με έξοδα του.

Αυτό συνεπάγεται μείωση του πραγματικού μισθού εργασίας και

Τα μέτρα συντείνουν στις παρακάτω κατευθύνσεις:

- Σταδιακή αύξηση των ορίων ηλικίας.
- Αύξηση με έμμεσο ή άμεσο τρόπο των εισφορών των εργαζόμενων.
- Μείωση των εργοδοτικών εισφορών.
- Ενιαίο σύστημα ασφάλισης, με βάση το ΙΚΑ
- Δραστική μείωση των ΒΑΕ.
- Ιατρικές εξετάσεις των εισερχόμενων στην ασφάλιση.
- Ελαχιστοποίηση των κάθε είδους παροχών (συντάξεις-υγεία-πρόνοια).

Είναι μέτρα που συρρικνώνουν την κοινωνική ασφάλιση και σε συνδυασμό με τις ελαστικές εργασιακές σχέσεις και την ανεργία, θα μετατρέψουν ένα μεγάλο τμήμα των εργαζόμενων σε μισο-ασφαλισμένους και ανασφάλιστους.

αντίστοιχη αύξηση των κερδών των επιχειρήσεων.

Οι αλλαγές που προετοιμάζονται, στοχεύουν και σε νέες κατηγοριοποιήσεις ασφαλισμένων, που γίνονται ανάλογα με την ασφαλιστική τους ηλικία, στις εξής κατηγορίες:

- ✓ Ασφαλισμένοι που έχουν θεμελιώσει ήδη δικαίωμα.
- ✓ Όσοι έχουν «ώριμα δικαιώματα».
- ✓ Οι ασφαλισμένοι που πρωτασφαλίστηκαν μετά το 1993(και που δεν έχουν ούτε ώριμα δικαιώματα, ούτε έχουν θεμελιώσει δικαίωμα).
- ✓ Οι νεοεισερχόμενοι.

Ανάλογα λοιπόν με τις κατηγορίες δημιουργείται και το αντίστοιχο νομικό καθεστώς που ρυθμίζει τις παροχές. Στόχος της κατηγοριοποίησης είναι να διασπάσει τους εργαζόμενους σε θιγόμενους και μη, για να περάσουν τα μέτρα με τις λιγότερες δυνατές αντιστάσεις.

Οι πύλες της κολάσεως έχουν ανοίξει και όποιος εθελοτυφλεί ή θεωρεί ότι με την σιωπή του εξαγοράζει την ευμένεια τους, απλά στρώνει το έδαφος για να περάσουν τμηματικά όλες οι παραπάνω κατευθύνσεις.

Για να μπορέσουμε με αποτελεσματικό τρόπο να αντισταθούμε σε αυτό που ήδη γίνεται αλλά και σε όσα με σχέδιο προετοιμάζονται, απαιτείται να απαντήσουμε σε όσα οι διάφοροι κονδυλοφόροι, αλλά και καλοπληρωμένοι παράγοντες του συστήματος (βλέπε ΓΚΑΡΓΚΑΝΑΣ), αλλά και δυστυχώς ελάχιστοι συνδικαλιστές, «πιπιλάνε» καθημερινά στα ΜΜΕ για την ανταποδοτικότητα, το σάπισμα του συστήματος Κοινωνικής Ασφάλισης, του δημογραφικού κ.λ.π.

1. Η ανταποδοτικότητα, που προβάλλεται σαν μια δίκαιη λύση (μέσω και της 3μερούς χρηματοδότησης) και παρουσιάζεται ως πανάκεια, που αφήνει όμως στο απυρόβλητο το μεγαλύτερο οικονομικό και πολιτικό έγκλημα της τελευταίας 50ετίας, την καταλήστευση των πόρων των ασφαλιστικών ταμείων από το κράτος και τους επιχειρηματίες (είναι πασίγνωστος σε όλους ο νόμος για την υποχρεωτική κατάθεση των αποθεματικών των Ταμείων στην Τράπεζα της Ελλάδος με εξευτελιστικά επιτόκια, καθώς επίσης και ο δανεισμός, λόγω των ελλειμμάτων των Ταμείων από τις Τράπεζες, με πολύ υψηλά επιτόκια).

Με αυτόν τον τρόπο **άλλαξαν χέρια τεράστια ποσά** που αντιστοιχούσαν στον

ιδρώτα και το αίμα των εργαζόμενων, από τα ασφαλιστικά ταμεία και βρέθηκαν με το πρόσχημα της «ανάπτυξης της Ελληνικής Βιομηχανίας και του Ελληνικού εμπορίου» στις τσέπες των κεφαλαιοκρατών.

Αλήθεια για πια ανταποδοτικότητα του συστήματος Κοινωνικής Ασφάλισης, μιλάνε, όταν δεν βγάζουν άχνα για τα κλεμμένα αποθεματικά των Ταμείων;

2. Η γήρανση του πληθυσμού και το λεγόμενο δημογραφικό πρόβλημα,

χρησιμοποιείται ως άλλοθι για την αύξηση των ορίων ηλικίας. Το παραπάνω επιχείρημα είναι έωλο γιατί παίρνει σαν δεδομένο, ότι τα αποθεματικά των ταμείων είναι μηδαμινά και ότι ο κάθε συνταξιούχος πληρώνεται από τα χρήματα των ασφαλισμένων που εισρέουν στα ταμεία, τη δεδομένη στιγμή. Έτσι στους ταμειακούς υπολογισμούς, η σχέση ασφαλισμένων προς συνταξιούχους αποκτά κυρίαρχο χαρακτήρα και γύρω από αυτήν περιστρέφεται όλη η θεωρία της «γήρανσης» του πληθυσμού. Ένας τέτοιος υπολογισμός όμως είναι λαθεμένος, γιατί ο κάθε ασφαλισμένος δικαιούται να πληρώνεται από τα χρήματα που έχουν συσσωρευτεί κατά την διάρκεια της δικής του ασφαλιστικής ζωής. Τά χρήματα αυτά είναι αδύνατο να εξαντληθούν κατά την κάλυψη των συνταξιοδοτικών παροχών, αφού στην αφετηρία του και για μια ολόκληρη ασφαλιστική περίοδο, το ασφαλιστικό σύστημα έχει μόνο ασφαλισμένους και καθόλου συνταξιούχους, συνεπώς μόνο έσοδα και ελάχιστα έξοδα.

Αλλοιώνοντας τα δεδομένα και παραβλέποντας την ιστορία της

κοινωνικής ασφάλισης, οι κυβερνήσεις και οι εργοδότες καταλήγουν στο συμπέρασμα ότι για την ελλειμματικότητα των ταμείων φταίει σημαντικά η αύξηση του αριθμού των συνταξιούχων, δηλαδή η άνοδος του ορίου ζωή των εργαζόμενων. Για να βελτιωθεί λοιπόν, όπως ισχυρίζονται, η σχέση συνταξιούχων προς ασφαλισμένους είναι υποχρεωτική η γενική αύξηση των ορίων ηλικίας για συνταξιοδότηση.

2α. Όσον αφορά το θέμα του δημογραφικού προβλήματος και τις μελλοντικές σχέσεις των ηλικιών (κατά ομάδες ηλικιών), αυτό έχει να κάνει μόνο με σενάρια και οφείλετε βέβαια στην συνεχή πτώση του βιοτικού επιπέδου, τη λιτότητα και την ανεργία, που αποτελούν τις κοινωνικές ρίζες για την υπογεννητικότητα και τη μείωση του εργατικού πληθυσμού.

Η υπογεννητικότητα, θα μπορούσε να επιβαρύνει τη σχέση ασφαλισμένων προς συνταξιούχους μόνο με την προϋπόθεση ότι δεν θα υπήρχαν οι άνεργοι και οι ανασφάλιστοι της «μαύρης εργασίας». Αντίθετα, παρά την δεδομένη υπογεννητικότητα το σύστημα αδυνατεί να απορροφήσει τους άνεργους, τροφοδοτώντας έτσι την κοινωνική

ασφάλιση με ασφαλισμένους και επόμενα να βελτιώσει τη σχέση ασφαλισμένων-συνταξιούχων. Για να ασκήσουν στο μέλλον, αρνητική επίδραση, τα πραγματικά δεδομένα του δημογραφικού προβλήματος, πρέπει το ποσοστό μείωσης του εργατικού πληθυσμού να υπερβεί το ποσοστό της ανεργίας. Σύμφωνα όμως με τα στοιχεία που οι ίδιοι δίνουν, το 2025 το ποσοστό της μείωσης του εργατικού πληθυσμού θα είναι 1%, πράγμα που σημαίνει ότι αποκλείεται να υπερκαλύψει το ποσοστό της ανεργίας.

Αν μάλιστα το ποσοστό της ανεργίας έπεφτε στο μισό από το σημερινό, όχι μόνο θα εξάλειφε τα ελλείμματα που ισχυρίζονται, αλλά θα άφηνε και ένα μεγάλο πλεόνασμα από πάνω.

Γίνεται ολοφάνερο λοιπόν ότι το σύστημα ΚΟΙΝΩΝΙΚΗΣ ΑΣΦΑΛΙΣΗΣ δεν έχει γεράσει. Γερασμένη είναι η πολιτική που ακολουθείται στα ζητήματα των σχέσεων εργασίας-των μισθών και της ασφάλισης.

Οι εργαζόμενοι, έχουμε πέρα για πέρα δίκιο. Στην μάχη που επέρχεται όμως απομένει να αποδείξουμε και ότι ξέρουμε να το υπερασπιζόμαστε μέχρι το τέλος χωρίς ταλαντεύσεις.

Ταυτόχρονα όμως πρέπει να δώσουμε και δείγματα γραφής στις ερχόμενες γενιές και να μην «ξεπουλήσουμε» τα παιδιά μας για κάποια πρόσκαιρα «οφέλη».

Π. Κ.

